

Omladinu, a pre nego što je prešao u Omladinu, bio je uspeo da u Špijunima ostane godinu dana preko gornje granice. U Ministarstvu je radio na nekom podređenom položaju za koji se nije tražila inteligencija, ali, s druge strane, bio je vodeća ličnost u Sportskoj sekciji i svim ostalim sekcijama koje su se bavile organizovanjem kolektivnih izleta, spontanih demonstracija, kampanja štednje, i dobrovoljnih aktivnosti uopšte. Imao je običaj da s tihim ponosom objavi, između dva dima na luli, da se u Domu kulture i odmora pojavljivao svako veče za poslednje četiri godine. Zagušljiv zadah znoja, svojevrsno nehotično svedočanstvo o životu ispunjenom fizičkim naporima, pratio ga je svuda, i zadržavao se čak i pošto bi on otišao.

"Imate li francuski ključ?" reče Vinston, čačkajući oko zavrtnja na kolenu cevi.

"Francuski ključ", reče gospođa Parsons, smesta se pretvorivši u beskičmenjaka. "Ne znam, pravo da vam kažem. Možda deca..."

Začu se topot dubokih cipela i još jedan pisak na češlju, i u sobu lupiše deca. Gospođa Parsons donese francuski ključ. Vinston ispusti vodu i sa gađenjem izvuče gomilu uvaljanih dlaka iz kose koja je bila zapušila cev. Opra prste, koliko je mogao, hladnom vodom iz slavine i vrati se u drugu sobu.

"Ruke uvis!" uzviknu divljačan glas.

Iza stola beše iskrnuo lepuškast devetogodišnji dečakić, mrka lica i pretio mu igračkom-automatskim pištoljem, dok je njegova sestrice, oko dve godine mlađa, ponavljala isti pokret držeći u ruci komad drveta. Oboje su imali na sebi kratke plave pantalone, sivekošulje i crvene marama: uniformu Špijuna. Vinston diže ruke iznad glave, ali sa nelagodnim osećanjem - toliko je dečakovo držanje bilo zlo - da u pitanju nije samo dečja igra.

"Ti si izdajnik!" dreknu dečko. "Ti si zlomislitelj! Ti si evroazijski špijun! Ubiću te, ispariću te, baciću te u rudnik soli!"

Odjednom se oboje zaskakaše oko njega, uzvikujući "Izdajniče!" i "Zlomislitelju!" pri čemu je devojčica podražavala svaki bratovljev pokret. To je pomalo i zastrašivalo; bilo je nalik na igru tigrića koji će uskoro porasti i postati tigrovi ljudožderi. U dečakovim očima videla se neka proračunata krvožednost, neka sasvim očigledna želja da udari ili šutne Vinstona, i svest da je maltene dovoljno odrastao da to i uradi. Dobro je što pištolj nije pravi, pomisli Vinston.

Oči gospođe Parsons su nervozno skakale od Vinstona na decu i natrag. U jačoj svetlosti dnevne sobe, on s radoznalošću vide da joj u borama lica zaista ima prašine.

"Toliko su nemirni", reče ona. "Krivo im je što nisu išli da vide vešanje, eto šta je. Ja nisam mogla da ih povedem, imala sam posla, a Tom se neće vratiti na vreme iz kancelarije."

"A zašto ne možemo da gledamo vešanje?" gromoglasno zaurla dečak.

"Oću da vidim vešanje! Oću da vidim vešanje!" počeo da ponavlja devojčica, skakućući i dalje.

Vinston se seti da je te večeri u Hajd parku trebalo da bude vešanje nekih evroazijskih zarobljenika proglašanih krivim za ratne zločine. To se dešavalo otprilike jednom mesečno, i predstavljalo omiljeni spektakl. Deca su uvek tražila od roditelja da ih tamo vode. On se oprostio od gospođe Parsons i pođe vratima. No nije prešao ni šest koraka niz hodnik kada ga sa zaslepljujućim bolom, nešto udari u potiljak. Učini mu se da mu je neko zario u meso crveno usijanu žicu. On se okrete, taman na vreme da vidi gospođu Parsons kako vuče sina u kuću, dok je dečak stavljao pračku u džep.

"Goldštajne!" razdra se ovaj dok su se vrata zatvarala pred njim. No Vinstona najdublje pogodi izraz bespomoćnog straha na sivkastom licu dečakove majke.